

Νεολαία χωρίς πυξίδα.

Γράφει ο Παναγιώτης Κωστόπουλος.

Μεγάλη συζήτηση γίνεται τις τελευταίες ημέρες για κάποιες εκπομπές στην τηλεόραση (reality), που κατά κοινή αποδοχή προκαλούν με το περιεχόμενό τους. Δεν έχω κάνει έρευνα για να ξέρω αν οι συμμετέχοντες είναι πλειοψηφία στην κοινωνία μας, σίγουρα όμως εκφράζουν ένα μέρος της.

Για να φτάσουμε στο σημείο αυτής της παρακμής, περάσαμε από κάποια στάδια ή καλύτερα χρειάστηκε να αλλοιωθούν πολλά πράγματα στην κοινωνία μας.

Ένα από αυτά είναι ο θεσμός της οικογένειας. Οι διαλυμένες οικογένειες συνήθως παρουσιάζουν γονείς που πλειοδοτούν σε δωρεές υλικών αγαθών, αφού αφενός με αυτόν τον τρόπο προσπαθούν να καλύψουν την απουσία τους, αφετέρου δεν μπορούν να προσφέρουν κάτι πνευματικό στα παιδιά τους. Έτσι, εκτρέφουν παντοιοτρόπως τον εγωισμό τους.

Μια δεύτερη, μεγάλη αλλοίωση, συντελέστηκε στην εκπαίδευση. Εκεί, ακολουθείται πολλά χρόνια τώρα, η λογική της ήσσονος προσπάθειας. Οι βάσεις για εισαγωγή στα πανεπιστήμια ξεφτιλίζονται. Τα μαθήματα που οδηγούν στις ανθρωπιστικές σπουδές, τείνουν να εξαφανιστούν. Τα βιβλία πλέον δεν απαρτίζονται από τα παλιά παιδαγωγικά κείμενα και το περιεχόμενό τους οδηγεί σε έναν ανέστιο μετάνθρωπο, που ομοιάζει με

μηχανή. Τα πανεπιστήμια παραμένουν άνδρα ανομίας, στα οποία κουμάντο κάνουν κάποιες αριστεριστικές γκρούπες που αποτελούν ντροπή για την δημοκρατία και την ελευθερία του λόγου που δήθεν υπερασπίζονται.

Μια τρίτη σημαντική αλλαγή, είναι η απομάκρυνση από τις ρίζες. Διακόψαμε την επαφή των παιδιών με τον Θεό, σταματήσαμε να τους μεταφέρουμε την αγάπη για την πατρίδα, δεν τους μάθαμε να ζουν με ιδανικά και αξίες. Έτσι, με τη λογική «ζήσε για το σήμερα», έπαυσαν να έχουν οποιαδήποτε ελπίδα για το επέκεινα, με αποτέλεσμα να θεωρούν ότι τα πάντα επιτρέπονται. Την απουσία του Θεού και της πατρίδας, από τη ζωή των παιδιών, αντικατέστησε το μηδέν. Το μηδέν που δεν μπορεί να δώσει ούτε ελπίδα, ούτε προσανατολισμό. Που οδηγεί σε κατήφορο και καταλήγει στον πάτο. Που προάγει τα ατομικά (ψευτο)δικαιώματα και καταργεί τα συλλογικά. Έτσι, από κοινωνίες προσώπων, γίναμε ομαδοποιήσεις ατόμων. Το χειρότερο είναι ότι δεν μπορούμε ούτε να κατανοήσουμε την τεράστια σημασία και ομορφιά που περικλείει η έννοια «πρόσωπο».

Όμως, αυτή η παρακμή που περιγράψαμε δεν είναι ελληνικό φαινόμενο. Είναι μέρος της ευρωπαϊκής κουλτούρας, σε μια Ευρώπη η οποία απομακρύνθηκε από τις ελληνοχριστιανικές ρίζες της και κατ' επέκταση από τον πολιτισμό της. Μια Ευρώπη που δείχνει να έχει παραιτηθεί από οποιαδήποτε προσπάθεια πολιτισμικής ανάκαμψής της και παραμένει θεατής στην νομοτελειακή, όπως προδιαγράφεται, μετατροπή της σε ισλαμικό χαλιφάτο, με ηγέτες (εκτός από κάποιες εξαιρέσεις) που δέχονται ευχάριστα να ταυτίσουν τα συμφέροντά τους με τα συμφέροντα του ημίτρελου μακελάρη Ερντογάν.

Δημοσιεύτηκε την Πέμπτη 10/09/20, στην εφημερίδα “Δημοκρατία”.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>